

азъ не ще мога да вървя, понеже скоро се умярямъ.

— Не трѣбва, ще вървишъ: тѣй ти заповѣдамъ!

— Добръ, ами ще ли ми върнешъ съня, *апетита* . . . ? съ страхъ попиталъ Акбаръ.

— Да, и ще станешъ здравъ, както по напръдъ.

— Тогава да вървимъ!

Нѣколко врѣме вървѣли изъ града, прѣминали крайнитѣ улици и като излѣзли прѣзъ градската врата, поели открито поле.

Далечъ въ полето достигнали до една малка горица, прѣзъ която много трудно се вървѣло, по причина, че клонетѣ били доста разперени. Старецътъ вървѣлъ напръдъ безъ да се обръща. Бѣдниятъ Акбаръ се уморилъ много, ала не смѣялъ да попита стареца за пѣтя, да не би да го разсърди.

Най-послѣ стигнали до една колиба, построена при брѣга на една рѣкичка.

Старецътъ блѣсналъ вратата и извикалъ:

— У дома сме!

Акбаръ си помислилъ: „Сега ще си почина“.

Щомъ влѣзълъ въ колибата, той се начумерилъ, като видѣлъ, че нѣма неговитѣ палати . . .

Въ колибата имало само една масичка, двѣ столчета и една камара зелени листи, покрити съ платно.

— Защо сж тѣзи листи? попиталъ Акбаръ.

— Това е твоя креватъ, отговорилъ старецътъ. Акбаръ се засмѣлъ.

— Нима ще мога да заспя на този креватъ? Старецътъ сжщо се засмѣлъ, ала нищо не